

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 10C/265/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712212348
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Minková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2013:6712212348.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred samosudkyňou JUDr. Silviou Minkovou v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko,s.r.o., Údernícka 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený Tomáš Kušnír s.r.o., Údernícka 5, 851 01 Bratislava, IČO: 36 613 843 proti odporkyni E. S., nar. 23.11.1959, trvale bytom Ľ.V. XXXX/X, A., prechodne bytom U..T..M. XXXX/X, XXX XX A., štátna občianka SR, za účasti vedľajšieho účastníka Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov č.5, 080 05 Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom J.Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, pracovisko Dr. Herza 12, 984 01 Lučenec o zaplatenie 872,28 € s prísl., takto

rozhodol:

Súd návrh z a m i e t a.

Odporkyňa n e m á právo na náhradu trov konania.

Vedľajší účastník n e m á právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 09.08.2012 bol na tunajší súd doručený návrh navrhovateľa zo dňa 03.08.2012, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu formou platobného rozkazu zaplatiť navrhovateľovi sumu 872,28 € spolu s úrokom z omeškania 9% zo sumy 197,73 € od 12.11.2011 do zaplatenia ako aj nahradiť súdny poplatok vo výške 52 € a trovy právneho zastúpenia vo výške 141,80 €, pozostávajúce z dvoch úkonov právnej služby, režijného paušálu, zvýšených o sadzbu DPH. Svoj návrh zdôvodnili tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.9.2009 medzi postupcom GE Money, a.s. , Bottova 7, 811 09 Bratislava, IČO: 17 324 220 a navrhovateľom postúpil postupca na navrhovateľa pohľadávku voči odporkyni, pričom postupca zaslal odporkyni doporučeným listom písomné oznámenie o postúpení pohľadávky. Dňa 28.7.2008 uzatvoril postupca v zastúpení obchodného zástupcu s odporkyňou zmluvu o úvere č.1108727062, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli obchodné podmienky pre úver a vydávanie a používanie platobnej karty a Sadzovník poplatkov. Súhlas s obsahom zmluvy, obchodnými podmienkami a sadzovníkom poplatkov vyjadrila odporkyňa svojim vlastnoručným podpisom na zmluve. Na základe vyššie uvedenej zmluvy poskytol postupca odporkyni úver vo výške 2.323,57 € a odporkyňa sa zaviazala uhrádzať poskytnuté finančné prostriedky v pravidelných mesačných splátkach riadne a včas. Podľa navrhovateľa zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere v zmysle Obchodného zákonníka. Navrhovateľ tvrdil, že je nesporné, že medzi postupcom a odporkyňou vznikol obchodno-závazkový vzťah na základe, ktorého postupca poskytol odporkyni úver a z tohto záväzkového vzťahu vznikla povinnosť postupcovi poskytnúť peňažné prostriedky odporkyni, čo aj urobil, a odporkyni splácať mesačné splátky a dodržiavať ostatné podmienky dohodnuté v zmluve. Odporkyňa si túto zmluvnú povinnosť neplnila, čím sa dostala do omeškania s úhradou dlžnej sumy. Pohľadávka navrhovateľa ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky mala predstavovať sumu 2.998,12

€, pozostávajúca z istiny 2.323,57 €, riadneho úroku 588,91 €, úroku z omeškania 0 €, zmluvnej pokuty 41,16 € a poplatkov 44,48 €. Pokiaľ ide o jednotlivé položky dlžnej sumy, poukázal navrhovateľ na platobnú históriu odporkyne. Vzhľadom nato, že odporkyňa bola v zmysle obchodných podmienok v omeškaní s platením viac ako 3 splátok, došlo k zosplatneniu úveru a to ku dňu, keď je v platobnej histórii uvedená položka s názvom „ zrieknutie sa poplatku za vedenie účtu“, čím bola platnosť zmluvy ukončená. V súlade s obchodnými podmienkami zmluvy o úvere postupca započítaval platby odporkyne v tomto poradí:

1. úrok z úveru (v platobnej histórii označený ako „ úrok“),
2. poplatky (v platobnej histórii označené ako „ poplatky“),
3. istina (v platobnej histórii označená ako „ istina“),
4. úrok z omeškania (v platobnej histórii označený ako „ sankčný úrok“),
5. zmluvné pokuty (v platobnej histórii označené ako „ sankčný poplatok“).

Odporkyňa uznala vyššie uvedený záväzok v dohode o uznaní záväzku s tým, že uznala aj náklady inkasného konania, ktoré si ale navrhovateľ v tomto konaní neuplatňuje. Odporkyňa odo dňa postúpenia pohľadávky uhradila sumy, ktoré uviedol v návrhu navrhovateľ spolu s dátumami, kedy tieto sumy boli uhradené. Na základe toho dlžná suma predstavuje čiastku 872,28 € a pozostáva z istiny vo výške 197,73 €, z úroku vo výške 588,91 €, zo zmluvnej pokuty a poplatkov vo výške 85,64 €. Navrhovateľ si v konaní uplatnil aj zákonný úrok z omeškania počnúc dňom 24.9.2009, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky vo výške 9% ročne s odkazom na ustanovenie § 369 ods.1 Obchodného zákonníka, § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods.1 nariadenia vlády SR č. 586/2008 Z.z.

Na návrh vydal súd dňa 16.08.2012 platobný rozkaz sp.zn. 32Ro/164/2012-16, ktorý bol doručený odporkyňi dňa 9.10.2012 a vedľajšiemu účastníkovi, resp. jeho právnomu zástupcovi bol doručený dňa 5.10.2012, nakoľko dňa 19.9.2012 bolo tunajšiemu súdu doručené oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka-Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS do konania na podporu odporkyne. Zároveň požiadali o doručenie návrhu na začatie konania s prílohami. Proti predmetnému platobnému rozkazu podal vedľajší účastník odpor, ktorý bol tunajšiemu súdu doručený dňa 8.10.2012, v ktorom namietal, že sa v predmetnej veci jedná o spotrebiteľskú zmluvu a táto obsahuje neprijateľné podmienky, preto platobný rozkaz nemal byť vydaný vzhľadom nato, že neprijateľnosť zmluvných podmienok má súd skúmať ex offio. V odpore poukázal vedľajší účastník nato, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní záväzku je formulárom, ktorý vopred pripravil veriteľ pre dlžníka a tento nemal žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah. Takto predformulovaná dohoda predstavuje neprijateľné zmluvné podmienky, najmä predĺženie premlčacej lehoty formou uznania dlhu, pričom ich právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami a ako neprijateľné sú absolútne neplatnými. Poukázal aj na umiestnenie prehlásenie dlžníka o vedomosti premlčania dlhu, ktoré bolo v dohode naformulované v bode 3., hoci malo byť súčasťou uznania záväzku v bode 2. Podľa názoru vedľajšieho účastníka je nelogické a vylúčené ak by spotrebiteľ mal vedomosť o stave veci, mal záujem na uznaní záväzku a predĺžení premlčacej lehoty. Je teda zjavné, že dodávateľovi išlo pod zámienu ponuky splátok dosiahnuť predĺženie premlčacej lehoty. Uzavretie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods.8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom boli využité omyl a lesť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku spotrebiteľa. Podpisom formulárovej dohody si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a uzatvorenie tejto dohody mu privodilo značnú ujmu, čo je v rozpore s ustanovením § 54 ods.1 Občianskeho zákonníka. Okolnosti, za ktorých navrhovateľ uzatvára so spotrebiteľmi formulárové dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (po vynútenej návšteve splnomocnenej osoby navrhovateľa s vysvetlením, že ide iba o dohodu o splátkach dlhu) je potrebné považovať za nekalú obchodnú prax a posudzovať ju najmä podľa ustanovenia § 8 ods.4 zákona o ochrane spotrebiteľa. Na potvrdenie svojich tvrdení vedľajší účastník doložil do spisu rozsudky prvostupňových a druhostupňových slovenských súdov. Vedľajší účastník zároveň vzniesol námietku premlčania a žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať náhradu trov konania. Pokiaľ ide o námietku premlčania poukázal nato, že všeobecná premlčacia doba

je podľa Občianskeho zákonníka 3-ročná, a keďže navrhovateľ podal žalobu dňa 9.8.2012, jeho nárok sa stal splatným zjavne v čase pred týmto dátumom, a preto je ako celok premlčaný, keď vedľajší účastník trvá na tom, že predložené uznanie dlhu je potrebné považovať za absolútne neplatné dojednanie a nemožno naň prihladať.

K odporu vedľajšieho účastníka zaslal súdu svoje vyjadrenie právny zástupca navrhovateľa. Jedná sa o vyjadrenie zo dňa 4.1.2013, ktoré bolo tunajšiemu súdu doručené dňa 9.1.2013, v ktorom vyslovili názor, že súd by mal odpor vedľajšieho účastníka odmietnuť ako podaný neoprávnenou osobou. Podľa jeho názoru má vedľajší účastník právo podať odpor iba v tých prípadoch, kedy z hmotnoprávneho predpisu vyplýva výslovne spôsob vyrovnania vzťahu medzi ním a účastníkom, pričom poukázali nato, že odporkyňa je v konaní nečinná a nárok priznaný v platobnom rozkaze nerozporuje. Na preukázanie svojich tvrdení citoval právny zástupca navrhovateľa niektoré rozhodnutia slovenských súdov. Právny zástupca navrhovateľa vo svojom vyjadrení uviedol, že podľa ich názoru vedľajší účastník nemôže sám vzniesť námietku premlčania, pretože nejde o procesný úkon ale o úkon hmotnoprávny, ktorý vedľajšiemu účastníkovi nepatrí. Na takto vznesenú námietku premlčania sa má podľa nich nazeráť ako na neúčinne uplatnenú s tým, že námietku premlčania môže podľa nich účinne podať len dlžník. Pokiaľ ide o dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 25.3.2011, trvá navrhovateľ na tom, že táto splňa všetky náležitosti, ktoré vyžaduje zákon pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, čiže má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť, čo má za následok predpoklad, že záväzok trval aj v čase uznania. Zároveň odporkyňa potvrdila vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených. Podľa tvrdenia navrhovateľa, nato aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods.1 druhá veta Občianskeho zákonníka, zákon nevyžaduje aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní, keď podľa ich názoru uznanie práva podľa § 110 ods.1 druhá veta OZ nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ, keď podľa nich je zrejmé, že ak by aj odporkyňa v čase uznania dlhu nevedela o jeho premlčaní právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods.1 druhá veta OZ t.j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby, v takomto prípade nastupuje. Navrhovateľ tiež uviedol, že predmetná dohoda neobsahuje ustanovenie, na základe ktorého by sa navrhovateľ s odporkyňou dohodli na predĺžení premlčacej doby na 10 rokov a teda, že by obsahovala takúto neprijateľnú zmluvnú podmienku, ale obsahom tejto dohody je len uznanie dlhu zo strany odporkyne ako právny inštitút Občianskeho zákonníka, pričom právnym následkom, ktorý nastáva priamo zo zákona je prerušenie plynutia premlčacej doby. Navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu tiež uviedol, že na predmetnú dohodu sa nemôžu vzťahovať ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, nakoľko navrhovateľ ako postupník tu nemá postavenie dodávateľa a predmetná dohoda nepredstavuje dodatok k pôvodnej zmluve, ale ide len o zmenu v obsahu záväzku dohodou zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že odporcovi je umožnené splácať záväzok v splátkach. Navrhovateľ trvá na tom, že odporkyňa nebola k podpisu dohody žiadnym spôsobom donútená a vedľajší účastník nemôže mať vedomosť o okolnostiach, za ktorých došlo k uzavretiu predmetnej dohody.

Dňa 15.01.2013 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie právneho zástupcu vedľajšieho účastníka zo dňa 14.1.2013, v ktorom okrem iného uviedol, že navrhovateľ pri uzatváraní formulárovej dohody o uznaní dlhu ignoruje a porušuje predpisy spotrebiteľského práva, pričom sa v nich nachádzajú neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky. Zároveň uvádza príklady postupov pracovníkov navrhovateľa, ktoré podľa ich názoru vykazujú prvky prepracovanej psychologickéj manipulácie až po určité formy nátlaku, o ktorých majú vedomosť z iných prípadov, resp. konaní do ktorých vstúpil vedľajší účastník. Trvajú na tom, že postupy a okolnosti, za ktorých navrhovateľ uzatvára so spotrebiteľmi formulárovej dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku treba považovať za nekalú obchodnú praktiku, keď napr. spotrebiteľ, ktorý chcel splátky, musel podpísať však celý formulár, pričom netušil význam toho, čo podpisuje. Pokiaľ ide o zmluvu o úvere a ďalších úverových produktoch zo dňa 25.7.2008, vedľajší účastník uvádza, že tam nachádzajú viacnásobné neprijateľné zmluvné podmienky a súčasne nesúlad so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Konkrétne uviedli, že tam absentujú zákonné ustanovenia § 4 ods.2 písm.g) h) a j) zákona č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, ročnú úrokovú sadzbu a ročnú percentuálnu mieru nákladov, ktorá v tomto prípade nezodpovedá skutočnosti, t.j. v skutočnosti je vyššia. V tejto súvislosti poukázali na ustanovenie § 4 ods.3 zákona č.

258/2001 Z.z., teda že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje predmetné náležitosti poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň poukázali nato, že obchodné podmienky pre úver a vydávanie a používanie platobnej karty tvoriace prílohu zmluvy o úvere sú prakticky nečitateľné z dôvodu miniatúrnosti písmen, keď aj človek nadpriemerným zrakom dokáže ich obsah rozlúštiť iba s mimoriadnymi ťažkosťami. Zároveň namietajú kumuláciu sankcií, konkrétne zmluvnej pokuty a úroku z omeškania, keď zmluvná pokuta má predstavovať 20% z dlžnej čiastky a úrok z omeškania bol 0,1% denne z dlžnej čiastky a považujú ich za neadekvátne vysoké plnenie. Vedľajší účastník sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril aj k otázke možnosti vznesenia námietky premlčania vedľajším účastníkom s tým, že trvá na tom, že takéto právo mu patrí a odkázal pritom na rozsudky NS ČR ako i na právne názory citované v aktuálnej právnickej literatúre, pričom tieto názory potvrdzuje aj najnovšia judikatúra odvolacích súdov v Slovenskej republike. Pre prípad, že by súd neakceptoval ich právnu argumentáciu ohľadne posudzovania dohody a jej právnych účinkov, ktorá je akcesorickým právnym úkonom vo vzťahu k spotrebiteľskej zmluve navrhli, aby súd postupoval v zmysle § 109 ods.1 písm.c) O.s.p., konanie prerušil a požiadal Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, ktorú tam konkrétne uviedol. Zároveň si vedľajší účastník uplatnil prostredníctvom svojho právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 177,42 €.

Súd nariadil pojednávanie v predmetnej veci na deň 16.1.2013 s tým, že na pojednávanie sa dostavila len odporkyňa, nedostavil sa navrhovateľ, právny zástupca navrhovateľa, vedľajší účastník, ani právny zástupca vedľajšieho účastníka, pričom právny zástupca navrhovateľa, právny zástupca vedľajšieho účastníka ako i odporkyňa mali doručenie predvolania na predmetné pojednávanie vykázané riadne a včas. Právny zástupca navrhovateľa ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní podaním zo dňa 14.1.2013, doručené tunajšiemu súdu v ten istý deň, ktorým žiadal, aby v záujme hospodárnosti konania s prihliadnutím na skutkový a právny stav vo veci súd rozhodol, na základe predložených dôkazov bez osobnej účasti sporových strán, k čomu v súlade s ustanovením § 115a O.s.p. udelil súhlas. Právny zástupca vedľajšieho účastníka ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní podaním zo dňa 14.1.2013, doručeným tunajšiemu súdu dňa 15.1.2013. Súd postupoval podľa ustanovenia § 101 ods.2 O.s.p., vec na tomto pojednávaní prejednal a rozhodol.

Súd vykonal dokazovanie tým, že na pojednávaní vykonal výsluch odporkyne, a tiež vykonal listinné dôkazy, ktoré označil navrhovateľ, a ktorých kópie priložil k návrhu a to : oznámenie o postúpení pohľadávky z čl. 6 vrátane poštového podacieho hárka z čl. 7, zmluvu o úvere a ďalších úverových produktoch z čl. 8-9, platobnú históriu z čl. 10, sadzobník poplatkov z čl. 11, pokus o zmier z čl. 13, dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z čl. 14 a zistil tento skutkový stav:

Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 23.9.2009 súd zistil, že ako osoby, ktoré podpisovali toto oznámenie sú uvedené Y. R. T.Á., člen predstavenstva GE Money a.s. a K.. Y. Š., konateľ EOS KSI Slovensko s.r.o., pričom je adresované odporkyňi a tejto oznámili, že spoločnosť GE Money a.s. ako postupca uzavrel dňa 23.9.2009 so spoločnosťou EOS KSI Slovensko s.r.o. ako postupníkom zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej bola pohľadávka spoločnosti postupcu voči nej vyplývajúca zo zmluvy o úvere č.1108727062 postúpená spoločnosti postupníka, ktorá sa tak stala veriteľom predmetnej pohľadávky. Týmto ju zároveň vyzvali, aby všetky svoje plnenia na úhradu jej predmetného dlhu od doručenia tohto oznámenia platila na účet postupníka. Z poštového podacieho hárku zo dňa 5.10.2009 súd zistil, že ako odosielateľ je tu uvedená spoločnosť navrhovateľa a ako jeden z adresátov pod podacím číslom 04188753 je uvedená odporkyňa.

Zo zmluvy o úvere a ďalších úverových produktoch zo dňa 25.7.2008 súd okrem iného zistil, že ako zákazník je tu uvedená odporkyňa s tým, že táto a spoločnosť GE Money a.s. uzatvárajú zmluvu o úvere s názvom expres pôžička s číslom 1108727062, pričom celková výška úveru je 70.000 Sk (2.323,57 €), počet pravidelných mesačných splátok 72, výška mesačnej splátky 1.548 Sk (51,38 €) z toho čiastka za poistenie 60 Sk, cena úveru 111.456 Sk (3.699,66 €), dátum prvej splátky do 25.8.2008, dátum každej ďalšej platby k 25.dňu v mesiaci, ročná percentuálna miera nákladov za úver 16,31 %, poistenie súbor poistenia A, pričom touto zmluvou sa veriteľ zaväzuje na požiadanie zákazníka poskytnúť v prospech neho peňažné prostriedky do danej výšky a zákazník sa zaväzuje takto poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť, zaplatiť úroky a splniť ostatné povinnosti podľa zmluvy o úvere, pričom v ostatnom určujú obsah zmluvy o úvere ,obchodné podmienky a sadzobník poplatkov, ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou. Peňažné prostriedky vo výške úveru mali byť poskytnuté prevodom na účet zákazníka do 3 dní od uzavretia zmluvy.

Z obchodných podmienok pre úver a vydávanie a používanie platobnej karty, súd okrem iného zistil, že podľa bodu 2.3. je zákazník povinný platiť za služby poskytované veriteľom úroky, poplatky a ostatné náklady podľa aktuálneho sadzobníka poplatkov, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, obsahuje poplatky, pokuty a úrokové sadzby s vyznačením, ktoré sú zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov. V bode 5.1. je uvedené, že výšku celkového zmluvného záväzku predstavuje súčet celkovej výšky úveru uvedenej v zmluve o úvere, úrokov (s tým, že úročenie je vykonávané denne odo dňa čerpania úveru do dňa úplného splatenia jeho celkového zmluvného záväzku) poplatkov a ostatných nákladov podľa zmluvy o úvere. Zákazník je povinný splácať túto čiastku v pravidelných mesačných splátkach zahrňujúcich splátku istiny a úrokov v stanovených termínoch a v dohodnutej výške tak ako je uvedené v zmluve o úvere. Podľa bodu 6.2. sa pre prípad porušenia povinnosti zákazníka poskytnúť riadne a včas peňažné plnenie v dohodnutej výške, dojednáva úrok z omeškania vo výške podľa sadzobníka, pričom je veriteľ tiež oprávnený domáhať sa zmluvnej pokuty podľa sadzobníka. Na konci obchodných podmienok sa nachádza výňatok zo sadzobníka poplatkov, kde je uvedená zmluvná pokuta za omeškanie so splácaním úveru 20% z dlžnej čiastky minimálne 100 Sk, úrok z omeškania 0,1% denne z dlžnej čiastky, ako aj ďalšie poplatky a ich výška.

Z platobnej histórie týkajúcej sa odporkyne súd zistil, že sa jedná o úver vo výške 2.323,57 €, dátum uzatvorenia zmluvy 28.7.2008, sú tu jednotlivé dátumy, čiastky a popis transakcií, ako i jednotlivé kolónky istina, úrok, sankčný úrok, sankčný poplatok, v ktorých je uvedené, na ktorú konkrétnu položku boli započítané platby odporkyne s tým, že celková výška platieb, ktoré uhradila odporkyňa do 24.9.2009 predstavuje sumu 476,55 €, pričom z tejto sumy nebola na istinu započítaná žiadna suma a všetky boli započítané len na riadny úrok, resp. na poplatky. Z tohto dôvodu ku dňu 24.9.2009, teda ku dňu nasledujúcemu po dni postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala istina sumu 2.323,57 €, úrok 588,91 € a poplatky 11,61 €. Ku dňu 9.1.2009 je uvedený zápis zrieknutie sa budúceho poplatku za vedenie účtu“, čo by podľa tvrdenia navrhovateľa malo znamenať, že v ten deň došlo k zosplateniu úveru.

Zo sadzobníka poplatkov spoločnosti GE Kapital Multiservis k.s. pre zmluvy o úvere platného od 1.10.2001 súd zistil, že je tu uvedená položka úrokové sadzby, kde je k tomu poznamenané, že zákazník berie na vedomie, že úroková sadzba je rozdielna a závisí na zvolenom splátkovom režime. O konečnej výške ročnej percentuálnej miery nákladov je zákazník informovaný a svojim podpisom ju schvaľuje v zmluve o úvere. Ďalej sú tu uvedené poplatky za poskytnutie úveru, poplatok za predčasné splatenie úveru, poplatok za vrátenie preplatku, poplatok za vrátenie platby s chybným variabilným symbolom, zmluvná pokuta za omeškania so splácaním úveru- 20% z dlžnej čiastky minimálne 100 Sk a úrok z omeškania 0,1% denne z dlžnej čiastky.

Z pokusu o zmier zo dňa 20.7.2012 súd zistil, že tento adresoval právny zástupca navrhovateľa odporkyni a je v ňom uvedené, že bol navrhovateľom splnomocnený k vymáhaniu pohľadávky voči nej v celkovej výške 1.244,96 €, ktorá zahŕňa neuhradený úver 197,73 €, zmluvný zákonný úrok 222,68 €, úrok z omeškania 588,91 €, sankčné poplatky 41,16 €, dlžníkom uznané náklady inkasného konania 150 € a poplatky 44,48 €. Z týchto dôvodov ju vyzvali aby uhradila dlžnú čiastku najneskôr do 27.7.2012, v opačnom prípade pristúpiť k súdному vymáhaniu tejto pohľadávky, resp. k jej exekučnému vymáhaniu. Z dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 25.3.2011 súd zistil, že ako veriteľ je tu označená spoločnosť navrhovateľa a ako dlžník je tu označená odporkyňa, pričom v bode 2 je ako uznanie záväzku uvedené, že dlžník uznáva čo do právneho dôvodu a výšky záväzkov voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom GE Money a.s., číslo zmluvy 1108727062 zo dňa 20.7.2008. Dlžná suma pozostáva z istiny vo výške 764,42 €, príslušenstva pohľadávky podľa zmluvy a nákladov za inkasné konanie vo výške 150 €. V bode 3 označenom ako Forma splatenia záväzku sa dlžník zaväzuje splatiť tento záväzok voči veriteľovi v mesačných splátkach 50 €, s dátum prvej splátky 15.4.2011. Je tu tiež uvedené, že dlžník vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní k dlhu a jeho následkoch. V bode 4 sa nachádza rozhodcovská doložka.

Z výsluchu odporkyne na pojednávaní súd zistil, že táto potvrdila, že si zobrala predmetný úver, teda uzavrela úverovú zmluvu, pričom uviedla, že sa nepamätá kedy to bolo. Ostatné pôžičky, ktoré mala aj voči iným spoločnostiam riadne splácala. Keď nestihla splácať kvôli inej pôžičke tento úver, požiadala, aby jej pozastavili platenia, že to splatí neskôr, s čím však oni nesúhlasili. Následne potom dlh začala splácať tým spôsobom, že jej to strhávali priamo z výplaty v učitárni, keď jej účtovníka vypočítala koľko z jej platu môže byť strhnuté. Podľa nej týmto spôsobom splatila väčšinu z úveru, avšak oni stále požadujú splatiť celú sumu aj všetky podľa jej názoru strašne vysoké úroky. Na otázku súdu, či súhlasia

sumy uvedené v žalobnom návrhu a v prílohách, ktoré jej boli zaslané spolu s platobným rozkazom, pokiaľ ide o sumy, ktoré mala uhradiť odporkyňa navrhovateľovi, resp. jeho právnomu predchodcovi, odporkyňa uviedla, že tieto sumy sú v poriadku a to, čo je tam uvedené aj uhradila. Na ďalšiu otázku súdu, aby sa vyjadrila k okolnostiam dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 25.3.2011, odporkyňa uviedla, že za ňou prišli domov, a žiadali aby to podpísala a to napriek tomu, že v tom čase dlh splácala v splátkach formou zrážok zo mzdy. Oni aj tak trvali na tom, aby to podpísala, resp. mala sa zaviazat', že bude splácať aj niečo ďalšie. Uviedla, že nejaký papier aj podpísala, už presne nevedela o čo išlo. Tento pracovník nechcel odísť kým to ona nepodpíše, hoci mu ukázala všetky výplatné pásky, z ktorých bolo zrejmé, že každý mesiac jej v učtárni strhávali tú sumu, ktorá bola možná. Odporkyňa ešte uviedla, že nie je možné, aby celú sumu uhradila v hotovosti, pretože spláca ďalšie dve pôžičky a je živiteľkou rodiny, pričom mladšia dcéra študuje na vysokej škole a ak by musela túto sumu zaplatiť, bolo by to možné maximálne v splátkach po 10 € mesačne.

Podľa § 1 ods.1 zákona č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31.7.2008 (ďalej len „citovaný právny predpis“), tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Podľa § 2 písm.a) citovaného právneho predpisu sa na účely tohto zákona rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm.b) citovaného právneho predpisu sa na účely tohto zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 2 písm.e) citovaného právneho predpisu sa na účely tohto zákona rozumie poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov.

Podľa § 3 ods.1 a 2 citovaného právneho predpisu, je veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods.1 citovaného právneho predpisu, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 4 ods.2 písm.h) citovaného právneho predpisu, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať ročnú úrokovú sadzbu, v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu.

Podľa § 4 ods.3 posledná veta citovaného právneho predpisu, ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm.a), b), d) až j), k) ,l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Vychádzajúc z uvedených skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov, dospel súd k názoru, že návrh navrhovateľa je v celom rozsahu nedôvodný.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že navrhovateľ sa stal veriteľom predmetnej pohľadávky voči odporkyňi na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.9.2009 s poukazom na rozhodnutie

NS SR č.119/2003-4 Obo210/01 z ktorého vyplýva, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Súd mal ďalej preukázané, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou bola uzavretá zmluva o úvere a ďalších úverových produktoch dňa 25.7.2008 s tým, že táto zmluva je zmluvou spotrebiteľskou (typovou, formulárovou). Jedná sa o zmluvu, ktorú uzatvára dodávateľ vo viacerých prípadoch a voči vopred neurčenému počtu spotrebiteľov, ktorí obsah zmluvy (poskytnutie finančných prostriedkov) podstatným spôsobom neovplyvňujú. Zmluvné podmienky sú vopred pripravené bez možnosti ich modifikácie. Odporkyňa má v danom vzťahu postavenie spotrebiteľa a navrhovateľ má postavenie dodávateľa, čiže sa jedná o tzv. spotrebiteľský úver a z tohto uhla pohľadu súd predmetnú zmluvu a celý právny vzťah medzi navrhovateľom a odporkyňou aj posudzoval. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že právny predchodca navrhovateľa poskytol pri uzavretí zmluvy odporkyňi finančnú hotovosť vo výške 70.000 Sk, ktorú odporkyňa prevzala, pričom ju mala splácať spolu s riadnym úrokom v pravidelných mesačných splátkach s tým, že časť splátky mala predstavovať úhradu istiny a časť splátky mala predstavovať riadny úrok. Súd aplikoval na tento zmluvný vzťah ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch s tým, že vyhodnotil, že v predmetnej úverovej zmluve, ako ani v obchodných podmienkach a sadzobníku poplatkov, ktoré mali byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sa nenachádza žiadna zmienka o výške ročnej úrokovej sadzby, čo s poukazom na vyššie citované ustanovenia právneho predpisu- zákona o spotrebiteľských úveroch má za následok, že takýto úver sa následne považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo znamená, že odporkyňa bola povinná uhradiť len skutočne poskytnuté plnenie, teda vrátiť len to, čo jej bolo reálne zo strany právneho predchodcu navrhovateľa plnené a následne právny predchodca navrhovateľa, resp. navrhovateľ nemali právo požadovať od odporkyne úhradu mesačných splátok, ktoré obsahovali aj úroky, resp. požadovať akékoľvek poplatky. Súd teda vychádzal z toho, že odporkyni boli poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 70.000 Sk (2.323,57 €) vo forme čerpania úveru. Ku dňu 24.9.2009, teda dňu nasledujúcim po dni uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok, odporkyňa uhradila spolu sumu 476,55 € s tým, že z tejto sumy nebola žiadna časť započítaná na platbu istiny a tieto platby boli započítané len na úhradu riadneho úroku a poplatkov. Po účinnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, odporkyňa uhradila spolu sumu vo výške 2.125,84 €, ktorá bola započítaná na istinu. Celkovo odporkyňa ku dňu podania žalobného návrhu, resp. ku dňu vyhlásenia rozsudku uhradila sumu 2.602,39 €, čo je o 278,82 € viac než bol čerpaný úver. Z vyššie uvedeného vyplýva, že navrhovateľ, resp. jeho právny predchodca neoprávnene, v rozpore so zákonom započítaval platby uhrádzané navrhovateľkou na riadny úrok, resp. na akékoľvek poplatky v zmysle predmetnej úverovej zmluvy. Z tohto dôvodu odporkyňa nedlhuje navrhovateľovi z titulu poskytnutého úveru žiadnu sumu s tým, že pokiaľ ide o úrok a poplatky na tieto nemá navrhovateľ zo zákona nárok a pokiaľ ide o istinu, táto bola splatená v celom rozsahu, navyše bola navyiac zaplatená zo strany odporkyne suma 278,82 €, teda súd nemá ani zato, že by odporkyňa bola v omeškaní, a preto súd nepriznal navrhovateľovi v žalobnom návrhu ani uplatnený úrok z omeškania.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, teda návrh v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku navrhovateľa, že súd mal odpor podaný vedľajším účastníkom odmietnuť ako podaný neoprávnenou osobou, súd konštatuje, že vedľajší účastník mal právo vstúpiť do konania na strane odporkyne v súlade s § 93 ods.2 O.s.p., podľa ktorého ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Zároveň v súlade s § 93 ods.4 O.s.p. platí, že v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností. Súd teda vychádzal zo znenia citovaných právnych predpisov a posúdil procesný úkon vedľajšieho účastníka po uvážení všetkých okolností so zreteľom na konkrétny prípad s tým, že po zvážení týchto skutočností v tomto danom prípade nemal zato, že by bol odpor podaný neoprávnenou osobou a to s poukazom na to, že odpor podal vedľajší účastník pred uplynutím zákonnej lehoty na podanie odporu odporkyňou a hoci samotná odporkyňa odpor voči platobnému rozkazu nepodala, z vylúču odporkyne uskutočnenom na pojednávaní súd vyhodnotil, že odporkyňa má záujem sa brániť voči uplatneným žalobným nárokom minimálne tým, že namietala výšku úrokov požadovanú navrhovateľom, resp. nemala záujem ukončiť toto súdne konanie tou formou, že by dobrovoľne uhradila navrhovateľovi žalovanú sumu tak, ako to bolo uvádzané v platobnom rozkaze, teda že by odporkyňa

nemala vôbec záujem na ďalšom trvaní súdneho konania, ktorého pokračovanie bolo vyvolané práve podaným odporom vedľajšieho účastníka.

Taktiež sa súd nestotožnil s názorom navrhovateľa, že by vedľajší účastník nebol oprávnený vzniesť námietku premlčania, avšak podrobnejšie sa touto otázkou súd nezaoberal, nakoľko otázku prípadného premlčania nároku navrhovateľa ani neriešil, s poukazom na dôvody, ktoré viedli k zamietnutiu žaloby ako takej.

Pokiaľ ide o dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 25.3.2011 súd tento právny úkon vyhodnotil tak, že uznanie dlhu je jednostranným právnym úkonom dlžníka, ktorý je adresovaný veriteľovi a tento zakladá vyvrátenú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Uznaním dlhu nevzniká nový záväzok ale tento je potrebné posudzovať v súvislosti s pôvodným záväzkom, pričom uznanie dlhu má v prípade súdneho sporu len ten následok, že veriteľ nemusí dokazovať, že v čase uznania dlh existoval ani jeho výšku. Avšak zároveň dlžníkovi zostáva zachovaná možnosť namietat', že dlh v čase uznania vôbec neexistoval, resp. že zanikol napríklad splnením alebo inak, avšak dôkazné bremeno je v tomto prípade na odporcovi. Na základe uvedeného súd vyhodnotil, že v čase uznania záväzku neexistoval dlh v takej výške, resp. v takom rozsahu ako je to uvedené v predmetnej dohode a následne ku dňu podania návrhu, resp. ku dňu vyhlásenia rozsudku už zanikla formou splnenia aj táto časť dlhu. Nakoľko súd vyhodnotil predmetnú dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku v týchto intenciách, súd sa ďalej nezaoberal právnou argumentáciou oboch účastníkov, pokiaľ ide o otázku platnosti predmetnej dohody, keďže súd mal zato, že ak by aj táto dohoda bola uzavretá platne, nič by to nezmenilo na rozhodnutí súdu zamietnuť tento žalobný návrh.

Na okraj súd v tejto súvislosti len poznamenáva k okolnostiam uzavretia dohody o splátkach a uznaní záväzku zo dňa 25.3.2011, že v tomto konkrétnom prípade súd postráda zmysel uzavretia tejto dohody o splátkach, keď v tom čase odporkyňa už po dobu 1,5 roka pravidelne uhrádzala mesačne predmetný dlh v splátkach, a to aj vo väčšej výške než 50 €, s výnimkou ak by cieľom, ktorý sledoval navrhovateľ uzavretím tejto dohody, bol iný účel, tak ako to naznačoval vedľajší účastník, teda dosiahnutie uznania záväzku a z toho plynúceho predĺženia premlčacej lehoty.

O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 142 ods.1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Odporkyňa bola pri bránení svojho práva v konaní úspešná, nakoľko súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, avšak navrhovateľka si žiadne trovy konania neuplatnila, resp. nežiadala priznať náhradu trov konania a ani zo súdneho spisu nevyplývalo, že by jej boli nejaké trovy vznikli, a preto súd rozhodol tak, že jej právo na náhradu trov konania nepriznal.

Na strane odporkyne ako úspešného účastníka vystupoval vedľajší účastník, ktorý bol zastúpený advokátom. Tomuto vedľajšiemu účastníkovi súd nepriznal právo na náhradu trov konania z nasledovných dôvodov:

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p., v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Podľa § 137 O.s.p., trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 25 ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z., o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len ZOS), združenie

môže podať návrh na začatie konania na správnom orgáne alebo na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov alebo môže byť účastníkom konania, ak sú takéto ciele hlavnou náplňou jeho činnosti.

Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, združenie podľa odseku 1 môže na základe plnomocenstva zastupovať spotrebiteľa v konaniach pred štátnymi orgánmi o uplatňovaní jeho práv vrátane náhrady ujmy spôsobenej porušením práv spotrebiteľa.

V posudzovanej veci v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami vstúpilo do konania občianske združenie na ochranu práv spotrebiteľa ako vedľajší účastník, pričom splnomocnilo na zastupovanie seba samého v súdnom konaní advokáta. Prostredníctvom tohto svojho právneho zástupcu potom vedľajší účastník zaslal súdu odpor voči platobnému rozkazu ako aj vyjadrenia, pričom si uplatnil aj náhradu trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby.

Nárok advokáta na odmenu za úkony právnej služby vymenované vo vyhláske MS SR

č. 655/2004 Z.z. podľa názoru súdu nie je možné stotožniť s právom (úspešného) účastníka konania na náhradu trov konania v tom zmysle, že (úspešný) účastník konania má vždy a za každých okolností právo na náhradu trov za všetky úkony advokáta, ktoré je možné podradiť pod niektorý úkon uvedený v § 14 vyhlášky. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania totiž súd v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. posudzuje účelnosť jednotlivých úkonov advokáta v konaní, pričom môže dôjsť k záveru, že napriek tomu, že daný úkon v zmysle vyhlášky advokát skutočne vykonal, súd takýto úkon nebude považovať za účelný pre uplatňovanie a bránenie práva účastníka a následne účastníkovi neprizná náhradu trov za tento úkon. Inak povedané, Občiansky súdny poriadok ponecháva otázky trov konania, vrátane posúdenia ich účelnosti, úvahe súdov, a tie v jednotlivých prípadoch prihliadajú ku konkrétnym okolnostiam prípadu. Súd zastáva názor, že nie je možné všeobecne ustáliť, že trovy právneho zastúpenia advokátom sú vždy trovami potrebnými na účelné uplatňovanie a bránenie práva. Takýto záver nemá oporu nielen v jazykovom výklade ust. § 142 ods. 1 O.s.p., ale ani pomocou iných interpretačných metód nie je možné korektne uviesť presvedčivé argumenty pre právny názor vynímajúci trovy spojené so zastupovaním advokátom z posúdenia toho, či boli potrebné k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva, alebo neboli. Samotnou výškou nákladov spojených so zastupovaním advokátom je možné sa zaoberať až potom, ako súd dospeje k záveru, že ide o trovy účelne vynaložené. Tam, kde náklady spojené so zastupovaním advokátom nebude možné považovať za potrebné k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva, nemôže súd ich náhradu vôbec priznať, a nemá teda ani zmysel o ich prípadnej výške uvažovať.

Súd sa teda najprv zamerl na skúmanie toho, či trovy vedľajšieho účastníka, ktoré vynaložil na svoje zastúpenie advokátom, boli trovami účelne vynaloženými v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Vedľajší účastník je občianskym združením, založeným za účelom ochrany práv spotrebiteľa, pričom táto jeho ochranná činnosť musí byť slovami zákona (§ 25 ods. 1 ZOS) „hlavnou náplňou jeho činnosti“ v prípade, že chce takéto združenie využiť možnosť danú ust. § 93 ods. 2 O.s.p. - vstúpiť do súdneho konania ako vedľajší účastník. Pri tomto type vedľajšieho účastníctva je zároveň zrejماً legislatívna favorizácia spočívajúca v okolnosti, že nie je nutné skúmať a preukazovať právny záujem takéhoto združenia na výsledku sporu. Tento dôsledok a zmysel právnej úpravy § 93 ods. 2 O.s.p. je zrejماً aj z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z.z., ktorým bol celý inštitút zavedený. V rovnakom čase však bol novelizovaný aj ZOS, kam bol doplnený súčasný § 25 ods. 2, umožňujúci takémuto združeniu na základe plnomocenstva zastupovať účastníka v konaniach pred štátnymi orgánmi. Súd si je vedomý, že v posudzovanej veci nejde o tento prípad, keďže odporca neudelil vedľajšiemu účastníkovi plnomocenstvo na zastupovanie, z obsahu spisu je dokonca pravdepodobné, že odporca ako hlavný účastník konania do dnešného dňa nemá ani vedomosť o vstupe vedľajšieho účastníka do konania. Naznačená novelizácia ZOS, predovšetkým však dôvodová správa k nej (obsiahnutá v uznesení Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre hospodársku politiku zo dňa 02.09.2008) podľa názoru súdu výstižne ilustruje úmysel zákonodarcu ohľadom účelu a fungovania celého inštitútu vedľajšieho účastníctva v podobe občianskych združení, založených na ochranu práv spotrebiteľa, kedy sa v uvedenej dôvodovej správe uvádza, že „spotrebiteľské organizácie, ktoré zastupujú záujmy spotrebiteľov, majú snahu byť aj zástupcami v súdnom alebo správnom konaní, už aj vzhľadom na to,

že sú na to odborne pripravené“. Súd zastáva názor, že uvedené združenia z podstaty svojej existencie musia byť schopné sami poskytnúť spotrebiteľovi potrebnú právnu pomoc v konaniach pred štátnymi orgánmi. Ak nie sú schopné takúto kvalifikovanú pomoc spotrebiteľom poskytovať a musia sa sami dať zastúpiť advokátom, naskytuje sa nielen otázka zmyslu ich existencie, ale v prvom rade zmyslu existencie hore uvedenej dosiaľ platnej právnej úpravy. Jednotlivé právne normy je nutné vykladať so zreteľom na právny poriadok ako celok a na všetky vzájomné súvislosti.

Ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p. dáva významné procesné právo presne vymedzenej skupine subjektov, ktorými sú združenia, ktorých hlavnou náplňou činnosti je ochrana práv spotrebiteľa. Ak by súd pripustil účelnosť zastúpenia takéhoto združenia advokátom, naskytuje sa otázka, prečo nemôže mať rovnaké procesné právo aj ľubovoľné iné občianske združenie, ktoré by tiež využilo svoje právo na právnu pomoc, splnomocnilo by na svoje zastupovanie advokáta a chcelo by brániť práva spotrebiteľa v súdnom konaní. Súd nevidí jediný rozdiel v efektívnosti bránenia práv spotrebiteľa rôznymi typmi občianskych združení, ktoré by v konkrétnom súdnom konaní aj tak zastupoval advokát. Spomínané ustanovenie O.s.p. však umožňuje vstup do konania ako vedľajšiemu účastníkovi len jednému konkrétnemu typu združení. Keby súd považoval trovy občianskeho združenia založeného s cieľom ochrany práv spotrebiteľa, vynaložené na zastupovanie advokátom v konaní, kde toto združenie napĺňa svoj vlastné poslanie, za účelne vynaložené, mohlo by to viesť nielen k absurdným, ale v určitých prípadoch aj k protiústavným dôsledkom, konkrétne porušeniu ústavne zaručeného princípu rovnosti subjektov práva. Za takéto subjekty súd pokladá na jednej strane občianske združenie na ochranu práv spotrebiteľa a na druhej strane akékoľvek iné občianske združenie. Čisto formálny gramatický výklad príslušných zákonných ustanovení, podľa ktorého takéto združenie má nárok na náhradu trov právneho zastúpenia advokátom, pretože mu nič nezakazuje advokáta splnomocniť na svoje zastupovanie v súdnom konaní, musí v takýchto prípadoch ustúpiť pokročilejším metódam výkladu, predovšetkým teleologickému, ktorý akcentuje zmysel a účel príslušných právnych noriem. Nemôže existovať a neexistuje relevantný rozdiel v ochrane práv spotrebiteľa v súdnom konaní, v ktorom by na jeho podporu vystupovalo ako vedľajší účastník združenie na ochranu práv spotrebiteľa alebo ľubovoľné iné občianske združenie za predpokladu, že takýto vedľajší účastník je zastúpený advokátom. Právnu pomoc spotrebiteľom teda fakticky poskytuje advokát a nie občianske združenie, u ktorého má byť táto činnosť hlavným poslaním, čo dokonca vyžaduje zákon v ust. § 25 ods. 1 písm. a) ZOS. Skutočnosť, že uvedenému „ľubovoľnému inému“ združeniu však zákon neumožňuje vstúpiť do súdneho konania bez toho, aby muselo preukazovať svoj právny záujem na výsledku sporu, by zakladala neodôvodnenú nerovnosť medzi v podstate totožnými subjektami práva. Túto nerovnosť je však možné, v súlade s povinnosťou všeobecných súdov vykladať právo ústavne konformne, preklenúť a rozumne odôvodniť jedine tým, že občianske združenie na ochranu spotrebiteľa je schopné toto svoje poslanie plniť a za tým účelom do konania vstúpi. Ak na plnenie tohto svojho poslania potrebuje pomoc advokáta, nie je možné na to vynaložené náklady považovať za účelné v tom zmysle, ako túto účelnosť procesne chápe ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

Na doplnenie súd považuje za podstatné uviesť, že vyššie uvedenou argumentáciou v žiadnom prípade nepopiera ústavne zaručené právo vedľajšieho účastníka na právnu pomoc, spočívajúcu aj v práve na zastupovanie advokátom. Trovy s týmto vynaložené však súd z uvedených dôvodov nemôže považovať za účelné pre uplatňovanie alebo bránenie práva. Podstatným kontextom je jedine okolnosť, že v konaní ako vedľajší účastník vystupuje občianske združenie, ktorého hlavnou náplňou činnosti je ochrana práv spotrebiteľa a v takomto prípade nemožno vedľajšiemu účastníkovi priznať náhradu trov za zastúpenie advokátom z dôvodu ich neúčelnosti. Ak ust. § 137 O.s.p. zaraďuje medzi trovy konania náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, už z púheho gramatického výkladu je zrejmé, že sa jedná primárne o trovy, ktoré takejto právnickej osobe vzniknú v súvislosti s tým, že sama na základe plnomocenstva zastupuje hlavného účastníka konania tak, ako s týmto postupom počíta ust. § 25 ods. 2 ZOS. Je však potrebné ustáliť, že sa nejedná len o takéto trovy, ale môže sa jednáť o akékoľvek iné trovy, ktoré uvedená právnická osoba vynaloží. To však nič nemení na skutočnosti, že tak ako každé iné trovy konania, aj akékoľvek trovy takejto právnickej osoby, musia predtým, ako súd prizná ich náhradu, úspešne prejsť posúdením ich účelnosti vo vzťahu k uplatňovaniu alebo bráneniu práva (§ 142 ods. 1 O.s.p.). Uvedené vychádza z ustálenej doktríny civilného procesu, ktorá dôsledne odlišuje inštitúty trov konania, platenia trov konania a náhrady trov konania.

Rovnako súd cíti potrebu vyjadriť sa k veci aj v súvislosti s ústavne zaručenou slobodou združovania. Opäť súd nevidí žiadne, ani potenciálne porušenie tohto práva v posudzovanej veci. Občianske združenia založené za účelom ochrany práv spotrebiteľa môžu zakladať a následne byť ich členmi akékoľvek osoby bez toho, aby sa vyžadovalo právnické vzdelanie alebo nejaký druh kvalifikácie. Rozhodujúca je však skutočnosť, že občianske združenie je právnickou osobou, ktorá je samostatným subjektom práva, oddeleným od svojich členov. Pre uplatnenie procesného oprávnenia v § 93 ods. 2 O.s.p. je nutné, aby hlavnou náplňou činnosti združenia bola ochrana práv spotrebiteľov. Konkrétne prostriedky a spôsoby naplnenia tohto cieľa si musí dané združenie voliť samo a nepochybné nimi môžu byť konzultácie s advokátmi, ktorí nie sú členmi združenia, dokonca aj uplatnenie práva na zastúpenie advokátom v konkrétnom konaní. Opäť však odkazujúc na vyššie uvedenú argumentáciu súd zastáva názor, že náklady spojené s naplňaním cieľa a hlavného účelu občianskeho združenia, alebo v konečnom dôsledku financovanie jeho samotnej existencie, nemá nič spoločné s náhradou trov konania v civilnom procese a bol by absurdný záver, že financovanie činnosti takýchto združení majú vlastne zabezpečovať účastníci konaní, vedených na konkrétnych súdoch.

Súd v naznačených intenciách poukazuje na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 988/2012 zo dňa 25.07.2012, ktorý sa síce týkal skutkovo podstatne odlišnej situácie, napriek tomu viaceré jeho všeobecné závery sú aplikovateľné aj na prejednávaný prípad. Ústavný súd ČR identifikoval a rozviedol také problémy, ako zneužívanie práva na právnu pomoc či zneužitie práva na zastupovanie advokátom. Z rozhodovacej činnosti je súdu známe, že vedľajší účastník v posudzovanej veci vstupuje do veľkého množstva súdnych konaní. Z uvedeného môže oprávnene vzniknúť dojem, ktorý naznačili viaceré slovenské súdy (napr. Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení sp. zn. 17Co/91/2012, či Okresný súd Bratislava I v rozhodnutí sp. zn. 7C/77/2011), že primárnym dôvodom na vstup do súdnych konaní bolo uplatňovanie náhrady trov za zastúpenie advokátom. Z ust. § 2 O.s.p. pritom vyplýva povinnosť súdov dbať na to, aby nedochádzalo k zneužívaniu práv na úkor fyzických a právnických osôb. Účelom civilného procesu je poskytovanie ochrany porušeným alebo ohrozeným skutočným subjektívnym hmotným právam a právom chráneným záujmom. Nie je možné pripustiť, aby civilné súdne konanie bolo odtrhnuté od jeho skutočného spoločenského poslania.

Na základe uvedeného teda súd v posudzovanej veci nepovažoval trovy konania vedľajšieho účastníka, spočívajúce v náhrade trov právneho zastúpenia, za účelné pre uplatňovanie alebo bránenie práva a z tohto dôvodu mu ich náhradu nepriznal.

Prepočet peňažných súm zo slovenských korún na euro bol vykonaný v súlade s § 2 a § 9 zákona č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v troch vyhotoveniach (§ 204 ods.1 prvá veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a

exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.

1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali
10. bol odvolacím súdom schválený zmier

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.

1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej

3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,

4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.)